

paa Landstingets Føielighed. Jeg troer, at det er lidt grundet at sige os det, thi vi kunne ligesaavel sige, at det andet Thing har stølet paa vor Føielighed; den Besslydning troer jeg intet af Thingene har Ret til at kaste over paa hinanden. Naar der fremdeles af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Bloug) atter ved denne Sag er fremkommen en Forklaring over Landstændens gode Forsfatning, saa skal jeg kun kortelig her ved denne Leilighed bemærke, at da den er kommen saa ofte, saa vil jeg kun erklære, at de Forklaringer over Landstændens gode Forsfatning, som man har hørt saa ofte løst henfaste, ere fremkomne paa en saadan Maade og ere saa overdrebne, at de i Almindelighed ikke have forrent noget Svar. Jeg erkjender fuldkommen, at Landstænden sidder i en god Forsfatning i det Hele taget, men at denne er saaledes, at Landeendomme skulde give det Udbytte, som man saa ofte seer paa staaet i offentlige Blade, det er aldeles grundfalsk.

Westenhof: Jeg vil blot bemærke, at det var den Rug, som Embedsmændene maatte have til Livets Ophold; men jeg skal frembringe et andet Exempel, som maaskee er tydeligere for den ærede Rigsdagsmand, og det er, at medens jeg for 10 Aar siden kunde have en Dagaler for 1 Mk., saa forlanger han nu 2 Mk., og dette vil maaskee bedre kunne gjøre anskueligt, hvorledes Embedsmændene ikke nu kunne leve af det Samme, som tidligere var tilstrækkeligt.

Andresen: Det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg skal gjøre. Med Hensyn til Sagen selv er det vistnok ganske overskudigt videre at indlade sig paa den. Det eneste Spørgsmaal, som jeg synes, at man maag gjøre sig her, og som man maag see at gjøre tydeligt for sig selv, det er, om vi vil forhindre Loven fra at komme ud, hvis vi ikke forandre vor tidligere Afstemning, og hvis vi ikke gjøre det, om vi da skulde bære Skylden for at Loven ikke kommer ud. Det forekommer da mig, at Skylden for at Loven ikke kommer ud, ikke kommer til at hvile paa et Føl Folkethinget, thi Folkethinget har med temmelig

stor Majoritet tilkjendegivet sin Mening i denne Sag ligeoverfor hvad der var ønsket af Finansministeren. Stedefor at vedtage det Forslag, som var kommet fra Regeringen, dristede man sig til at gaae den Vej, man gif istsfor. Jeg troer derfor ikke, at det ærede Landsting kan være synderligt berettiget til at antage, at det ved at sende Lovforslaget tilbage, skulde kunne faae os til at forandre vor tidligere Afstemning. Jeg troer, at der for os er en stor Berettigelse til at holde os dertil. Afslaget kommer Loven ikke ud, saa er det Landstingets Skyld, og saa handler det uforvarligt.

Formanden: Af saadanne Udtryk er den ærede Tale aldeles uberettiget til at bestjene sig.

Andresen: Jeg skal vogte mig derfor. Jeg siger atter: kommer Loven ikke ud, saa maa Skylden derfor hvile paa Landstinget, og jeg troer intet Dieblid, at Landstinget paa nogen som helst Maade, dahi er en Tale om at hjælpe trængende Embedsmænd, kan vilke blive staaende ved, hvad det har vedtaget.

Formanden: Den ærede Tale vedbliver, trods min Paamindelse, at omfale Landstinget paa utilstedelig Maade, dog jeg maag derfor afbryde Ham. Den ærede Tale kan ikke fortsætte paa sammen Maade, derfor han vil beholde Ordet.

Andresen: Det gjor mig ondt, at jeg saa grovt forlgamig imod Landstinget, det kunde jeg ikke ønske. Indleilid skal jeg tilsæd mig at sige, at jeg vil stemme for det, jeg engang i har stemt for, og haaber paa de Mand, som stemte ligesom jeg forrige Gang, ligesom vilke vedblive paaes Afstemning. Jeg kunde blot endnu have lyst til at rette det Spørgsmaal til den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Bloug), at Anledning af hans Tale om Standsforfjelse. Ja, ganske vist er der Standsforfjelse. Denne Standsforfjelse meente han tydeligt kunde betegnes derved, at nogle kunde gaae med forde Troen, og Træfningen medens i Andren umuligt kunde gjøres det. Jeg maag den Anledning bemærke, at jeg ikke troer, at den kan være noget nyet i for, at i hvilkensomhelst Mand af hvad Stand han end er, kunde gaae i for